

Een boeiend interview

Daar lopen we weer. Max links van me en Sam rechts. Onze schouders raken elkaar, het past maar net in de smalle gang waar geen eind aan lijkt te komen. Achter een deur hoor ik geratel van een typemachine. Ik strek mijn nek om door het raam te kijken, maar Sam duwt me voort zonder egards. Ze zijn vast bang dat een van hun collega's er met de primeur vandoor zal gaan. Dus lopen we verder door deze lange gang op weg naar het geheime kamertje.

Ik kijk omlaag langs mijn oranje overall hoe mijn gymschoenen piepende schuifelstapjes zetten op het linoleum, afgewisseld door het tragere geklos van hun laarzen. We lopen in de maat, een driekwarts. Klos-sjwiek-sjwiek, Klos-sjwiek-sjwiek. Maar we zijn hier niet om te walsen, we lopen naar ons zoveelste interview. Ik voel mijn hart bonken, alsof het uit mijn borstkas wil ontsnappen. Vanuit mijn linkeroksel sijpelt een straaltje zweet langs mijn ribben. Het koelt meteen af. Ik concentreer me op mijn ademhaling. Zo leer ik het mijn leerlingen ook. Mijn hartslag vertraagt tegelijk met onze voetstappen. We staan stil voor het geheime kamertje. Sam kijkt links en rechts de gang in, draait zoekend aan zijn sleutelbos en opent de deur.

Daar zitten we weer. Ik kijk hoe Max en Sam tegenover me zitten te bladeren in hun aantekeningen. Hoe vaak hebben ze me al niet ondervraagd – vijf keer? Omdat mensen onwetend zijn, begrijpen ze me niet. Slechts weinig mensen begrijpen me. Ik vind dat een compliment. Mijn oordeel over Max en Sam is mild, ze staan nog maar aan het begin van hun reis. Max vraagt vriendelijk of hij het gesprek op mag nemen. Ik vind het best. Geduld is het beste gebed. Bovendien, ook voor Max en Sam is er hoop. Zonder dat ze het weten straalt mijn licht op hen af. Niet voor niets komen er honderden mensen naar mijn survivalretraites in Lapland. Mijn *Levensgids* schreef ik in één slapeloze week, zij werken nu al ik weet niet hoe lang aan hun zogenaamde primeur. Eigenlijk zou ik het artikel beter zelf kunnen schrijven, maar ik houd mijn mond. De wijze houdt zichzelf op de achtergrond, maar in werkelijkheid staat hij vooraan.

'Begin maar weer bij het begin.' Dat is Sam. Een lamp schijnt in mijn gezicht. Ik sluit mijn ogen en wrijf over mijn pijnlijke polsen terwijl ik mijn gedachten probeer te ordenen. Waar zal ik beginnen? Ik zuig door mijn neus de mufte lucht van het kamertje op tot mijn longen bol staan als een doedelzak. Ik houd de adem even vast en laat hem langgerekt ontsnappen: AAAaahh-UUuuhh-MMmmmm. Langzaam open ik mijn ogen. Ik noem dit droomwaken. In deze staat stop ik de tijd.

Mijn aandacht beweegt door de ruimte. Alles lijkt tegelijk heel ver weg en heel dichtbij, alsof het bijna gaat onweten. Aan de muur hangt een prikbord met luchtfoto's van een kaal landschap. Een bekende berg doemt op, het is de berg Vuorje. Op andere foto's zijn jonge mensen te zien. Ze liggen verspreid over de grond, in een kring. Alsof ze zich voor de grap allemaal tegelijk een andere kant op hebben laten vallen, als stropoppen. Ze dragen oranje gewaden, maar er is ook rood, veel rood. De tijd komt weer op gang, als stroop. Er klinken doffe slagen, links en rechts, om de paar tellen. Mijn blik glijdt van het prikbord naar de bron van het geluid. Rolex-horloges om twee harige polsen. Mijn hartslag volgt hun ritme. Tffiiiiik... boem... Tfffaak.... boem. Mijn blik daalt verder, kin op de borst. Ik draag geen horloge maar twee armbanden met een kettinkje ertussen.